

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Š. H.**

proti

žalovaný: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

za účasti:

1. PSN s.r.o.
sídlem Seiferova 823, 130 00 Praha 3
zastoupená JUDr. Gabrielou Elišákovou, advokátkou,
sídlem Seifertova 823/9, 130 00 Praha 3

2. CETIN a.s.
sídlem Červenomoravská 2510, 190 00 Praha 9 Libeň

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 14. 12. 2022, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) a podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), změněno v odvolacím řízení rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 27. 6. 2022, č. j. X, jímž byl výrokem I. podle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), schválen stavební záměr uskutečnění stavby „X“ na pozemcích specifikovaných blíže v tomto rozhodnutí a nacházejících se v katastrálním území X (dále jen „předmětný stavební záměr“ nebo „stavba“) a současně výrokem II. podle § 94 odst. 1 a § 169 odst. 2, 3, 5 stavebního zákona byla povolena výjimka z ustanovení § 14 příloha číslo 1 bod 2.02 vyhlášky č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb. Změna uvedeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně spočívala v doplnění stavebního pozemku, na kterém je umístěn objekt konzervatoře, jehož vlastník byl zahrnut do okruhu účastníků řízení; v části výroku II. bylo rozhodnutí změněno tak, že bylo odstraněno zákonné ustanovení, které souvisí s povolením výjimky, dále byla doplněna podmínka zkušebního provozu s ohledem na závazné stanovisko orgánu ochrany zdraví; s ohledem na podmínky závazného stanoviska dopravního inspektorátu byla doplněna i podmínka zpracování prováděcí dokumentace; dále bylo doplněno, že jednotlivé části stavby budou prováděny podle jednotlivých projektových dokumentací zpracovaných odpovědnými osobami v souladu se zákonem č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě; konečně byl doplněn okruh účastníků řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu, kteří jsou vymezeni v ust. § 94k písm. a), c) a d) stavebního zákona.
2. Soud předesílá, že žalované rozhodnutí bylo již podrobeno soudnímu přezkumu na základě žaloby podané jiným žalobcem, přičemž stěžejní žalobní námitky byly totožné (zejména údajný rozpor s územním plánem), přičemž zdejší soud již rozhodl rozsudkem č. j. 52 A 12/2023 - 101 ze dne 6. 9. 2023 tak, že žalobu zamítl. Řízení o kasační stížnosti podané proti uvedenému rozsudku bylo usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2023, č. j. 4 As 329/2023 - 22 zastaveno. Soud nemá důvod se od argumentace uvedené v odkazovaném rozsudku odchýlit.
3. Žalobkyně uplatnila v žalobě následující žalobní body.

Žalobkyně namítala, že nelze umístit stavbu na plochu, která je v době rozhodování o umístění stavby plochou zastavěnou jinou stavbou. Odkázala přitom na rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 9. 2014, č. j. 52 A 12/2014 - 49.
4. Dále žalobkyně uplatnila námitky proti doplnění podmínky č. 56, a to nekonkrétnost, nepřesnost, nejednoznačnost a absenci opory v zákoně pro podmínku č. 56 výrokové části rozhodnutí, kterou doplnil žalovaný do rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Má za to, že tímto doplněním došlo ke zkrácení jejích práv, neboť jí a ostatním účastníkům řízení byla odňata možnost seznámit se a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k tomu, jakým způsobem budou vyřešeny požadavky stanovené v závazném stanovisku Policie ČR ze dne 24. 1. 2022, č. j. X, neboť žalovaný splnění těchto požadavků vyjmul z tohoto řízení o umístění stavby a přesunul je do prováděcí dokumentace. V souvislosti s tím, žalobkyně namítala, že stanovení podmínky č. 25 pro provedení stavby v rozhodnutí správního

orgánu I. stupně je v rozporu se zákonem, neboť se jedná o podmínku pro povolení, nikoliv pro provedení stavby.

5. Dále žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí žalovaného je v rozporu se zákonem, neboť ani toto, ale zejména ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje odůvodnění výroku II, kterým byla udělena výjimka z ust. § 14 příl. č. 1 bod 2.0.2 vyhlášky. Žalovaný tedy tuto vadu neodstranil.
6. Žalobkyně dále namítala nezákonnost závazného stanoviska orgánu územního plánování, přičemž tvrdila, že předmětný stavební záměr (dále jen „stavební záměr“) není v souladu s územním plánem města Pardubice, přičemž tuto námitku vznesla již v průběhu správního řízení. V žalobě tuto námitku podrobně popsala, když podle jejího názoru sice hromadné vícepodlažní garáže a parkingy jsou uvedeny mezi přípustným využitím doplňkovým v územním plánu města Pardubice, avšak stanovisko orgánu územního plánování, které bylo ve správním řízení vyžádáno, se nezabývá otázkou, zda se jedná či nejedná o dominantní využití vymezení funkční plochy. Zároveň poukázala na to, že samotná stavba parkovacího domu zasahuje do plochy městského parteru, pro nějž již „hromadné vícepodlažní garáže a parking“ nejsou vymezeny v regulativech a regulativy obsahují pouze „parkovací plochy osobních automobilů do 50 míst“. Dále v souvislosti s uvedeným žalobkyně namítala, že se správní orgány nezabývaly řešením naplnění podmínky plynoucí z § 3 odst. 3) odrážky první územního plánu města Pardubice, stanovující plochy „stabilizované, na kterých území plán nepředpokládá přestavbu a změnu funkčního využití ploch. Na těchto plochách je možná dostavba stávajících proluk, případně změny využití již zkolaudovaných staveb,“ v této souvislosti poukázala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 9. 2014, č. j. 52 A 12/2014-49, který obsahuje odkaz na § 3 odst. 3 vyhlášky č. 42/2001, s tím, že je v daném území možná dostavba stávajících proluk, případně změna využití již zkolaudovaných staveb.
7. Žalobkyně navrhla, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, vyjádřil se k jednotlivým žalobním bodům s tím, že je neshledal důvodnými a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
9. Osoba zúčastněná na řízení, společnost PSN s.r.o., ve svém vyjádření uvedla, že se se žalobními námitkami žalobkyně neztotožňuje a žalované rozhodnutí považuje za zákonné. Tato osoba zúčastněná na řízení zejména uvedla, že žalovaný správně posoudil záměr za souladný s územním plánem, parkovací dům splňuje veškeré požadavky územním plánem stanovené. Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že je zde jiná stavba, která brání umístění stavby parkovacího domu, pak připomněla, že bylo vydáno rozhodnutí o odstranění stavby (betonová opěrná zídka) č. j. X. Pokud žalobkyně odkazovala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 9. 2014, č. j. 52 A 12/2014-49, pak se jednalo o stavbu domu, který bránil umístění stavby bytového domu na týž pozemek. Doplnění podmínky č. 56 žalovaným do výroku rozhodnutí považuje ve spojení s odůvodněním rozhodnutí za plně srozumitelné. Pokud jde o stanovisko vydané Policií ČR, pak se nejedná o závazné stanovisko, ale o stanovisko podle § 16 odst. 2 písm. b) zákona č. 37/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Pokud jde o soulad s územním plánem, pak parkovací dům svým prostorovým rozvržením odpovídá sousední budově X a navazuje na ni a na okolní budovy objemovým řešením.

10. Osoba zúčastněná na řízení, společnost CETIN a.s., se k žalobě nevyjádřila.
11. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž bez veřejného projednání věci (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
12. Předně soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podle rozsudku NSS ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014 - 9 (srov. též rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13) „*povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Námitku lze vypořádat i tak, že soud v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní a tím - minimálně implicitně - námitku vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění rozhodnutí soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto požadavek by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, dostupný na www.nssoud.cz). Akceptována je odpověď implicitní i Ústavním soudem (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). Obdobně se k této otázce staví i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudky ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Skutečnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práva na spravedlivý proces. Toto právo nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).“*
13. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
14. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 - Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může

být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (*expediency*), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. *Bryan proti Spojenému království*, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit: (i) pravomoci příslušného soudního orgánu, (ii) oblast, již se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti, (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají, (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

15. Ze správního spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti.

Žalobkyně byla účastníkem společného územního stavebního řízení, které bylo vedeno na základě žádosti stavebníka (společnost PSN s.r.o., se sídlem Seifertova 823, Praha 3 – Žižkov), přičemž předmětem tohoto řízení a jeho výsledkem bylo schválení stavebního záměru na výše uvedenou stavbu X, zároveň rozhodnutím správní orgán I. stupně byla povolena i výjimka z ustanovení § 14 příloha č. 1 bod 2.02 vyhlášky č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb. Žalobkyně již v řízení před správním orgánem I. stupně a poté i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v nichž byl schválen zmíněný stavební záměr, uvedla věcné námitky.

16. K jednotlivým žalobním bodům, obsahujícím konkrétní námitky krajský soud uvádí následující skutkové a právní závěry.

Žalobkyně předně namítala nemožnost umístění stavby parkovacího domu na zamýšleném místě, neboť se zde nachází stavba parkoviště, které je tvořené zpevněnými plochami s krytem ze šterkodrti, případně betonovým krytem v areálu X, odděleným opěrnou betonovou zídkou, která zároveň tvoří část oplocení pro parkování za X. Krajský soud v souladu s vyjádřením žalovaného a rovněž osoby zúčastněné na řízení (PSN s.r.o.) k tomu uvádí, že již bylo vydáno rozhodnutí o odstranění stavby (betonová opěrná zídka) ze dne 29. 10. 2021, č. j. X, přičemž žalobkyně tuto skutečnost nijak nespороvala. Parkoviště bylo přitom v době vydání žalovaného rozhodnutí stále využíváno veřejností, proto nedošlo k zahájení bouracích prací. Pokud žalobkyně odkazovala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 9. 2014, č. j. 52 A 12/2014-49, pak je třeba uvést, že se jednalo o skutkově zcela odlišný případ, kdy stávající stavba domu bránila umístění stavby bytového domu na témže pozemku, přičemž soud akcentoval, že nelze za proluky považovat ex post

účelově vytvořené proluky, jestliže to stavebně technický stav stávající stavby nevyžaduje: „[n]adto zjevně účelově /s úmyslem vytvořit „prostor“ pro stavbu bytového domu odstraněním objektu, jehož stavebně technický stav takové opatření nezbytně nevyžaduje.“ Zde se však jedná o situaci významně skutkově odlišnou. Na místě zpevněné plochy, která slouží jako parkoviště a je opatřena betonovou zídou, z důvodu vyrovnání výškových rozdílů, má být umístěna stavba parkovacího domu. Aby byl případ srovnatelný, muselo by se jednat například rovněž o nutnost odstranění stavby stávajícího domu nebo stávajícího parkovacího domu, jejichž stavební stav by takový zásah nevyžadoval. Tak tomu ale není a žalobkyně dle soudu vědomě pomíjí významné skutkové odlišnosti obou srovnávaných, avšak zjevně (prima facie) nesrovnatelných případů. Naopak, stav daného parkoviště a situace v centru Pardubic, jak vyplývá ze závazného stanoviska, svědčí o tom, že stav a koncepční řešení venkovní parkovací plochy je z hlediska potřeb veřejnosti neudržitelné. Z uvedených důvodů vyhodnotil soud tuto žalobní námitku jako nedůvodnou.

17. Pokud jde o námitku žalobkyně směřující proti doplnění podmínky č. 56, a to pro její údajnou nekonkrétnost, nepřesnost, nejednoznačnost a absenci opory v zákoně, kterou doplnil žalovaný do rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, že účastníci řízení byli tímto postupem zkráceni na svých právech, pak soud uvádí, že je zjevné a zcela logické, že se musí jednat o stanovisko Policie ČR, které bylo vydáno v této věci (*„podmínka 56. se doplňuje – pro stavbu bude vypracována prováděcí dokumentace, ve které budou ověřeny i podmínky vyplývající ze závazného stanoviska Krajského ředitelství policie ČR, dopravní inspektorát.“*). V odůvodnění rozhodnutí žalovaného je pak v části vyjádření k námitkám odvolatele 1 pod bodem IV uvedeno závazné stanovisko Policie ČR ze dne 4. 2. 2021, č. j. X a navazující stanovisko ze dne 24. 1. 2022, č. j. X. Tedy nelze souhlasit s žalobkyní, že se je rozhodnutí v tomto směru stíženo nekonkrétností či nejasností, která by způsobila jeho nezákonnost. To, že žalovaný vyhradil prověření splnění podrobnějších požadavků stanoviska Policie ČR dalšímu stupni projektové dokumentace, jejíž zpracování stavebníkovi současně uložil, neznamená, že tyto požadavky Policie ČR obešel nebo že je hodlá pominout. Splnění těchto požadavků bude předmětem dalšího zhodnocení ve fázi prováděcí dokumentace, kde bude jejich naplnění řešeno detailně k tomu autorizovanou osobou. Takový postup soud neshledává jako rozporný se zákonem. Žalobkyně namítala rozpor s ustanovením § 94o stavebního zákona a § 3 vyhl. č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, když rozsah a obsah projektové dokumentace pro provádění staveb je stanoven v příloze č. 13 k vyhlášce a dle žalobkyně z uvedeného vyplývá, že prováděcí dokumentace neřeší podmínky pro povolení, nýbrž toliko pro provedení stavby. S tím soud v obecné rovině souhlasí. Nicméně podrobné aktuální vyhodnocení dopravní situace a zapracování detailních požadavků dle stanovisek Policie ČR do prováděcí dokumentace není v rozporu s cílem prováděcí dokumentace, jinak řečeno, jde o míru detailnosti řešení. Zvolený postup má přitom oporu § 94 p odst. 1 stavebního zákona, podle kterého stavební úřad mimo jiné *stanoví podmínky pro umístění a provedení stavby* a dále rovněž v ustanovení § 13a odst. 2 písm. g) vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, když *společné povolení dále dle potřeby obsahuje uložení zpracování dokumentace pro provádění stavby*. Tedy stavební zákon počítá s tím, že společné povolení může obsahovat stanovení podmínek pro provedení stavby a současně může stavebníkovi ukládat povinnost zpracování prováděcí dokumentace. Kontrola jejich dodržení v prováděcí dokumentaci, tedy ještě před zahájením stavby, je pak úlohou stavebního úřadu. Nadto podmínky stanovené v pořadí druhém stanovisku Policie ČR,

tedy ze dne 24. 1. 2022, č. j. X, které, jak žalovaný správně uvedl, není závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu [(§ 16 odst. 2 písm. a) zák. č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích)], byly známy účastníkům řízení již v době vedení řízení před správním orgánem I., stupně, tedy účastníci řízení měli možnost se k nim vyjádřit. Soud proto nesouhlasí s žalobkyní, že popsáním postupem žalovaného došlo k poškození jejich procesních práv způsobem, který by mohl způsobit nezákonnost rozhodnutí žalovaného.

18. Uvedené úzce souvisí s námitkou a platí i pro posouzení námitky žalobkyně uplatněné proti podmínce č. 25, která byla zakotvena již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když bylo stanoveno, že pro provádění stavby *budou dodrženy podmínky stanoviska Policie ČR ze dne 24. 1. 2022, č. j. X s výslovným uvedením podmínek*. Tím, že žalovaný do výroku rozhodnutí doplnil podmínku č. 56, která je její konkretizací, nikoliv popřením podmínky č. 25, a dle odůvodnění odkazuje na zpracování prováděcí dokumentace se zpracováním požadavků Policie ČR k této stavbě z hlediska dopravní bezpečnosti, a to jak ze dne 4. 2. 2021, č. j. X, tak ze dne 24. 1. 2022, č. j. X, došlo k upřesnění podmínky č. 25 vyslovené již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Úvahy o nedůvodnosti námitky proti podmínce č. 56 již soud přitom předeštel shora. Lze toliko podotknout, že soudní přezkum zákonnosti rozhodnutí se koncentruje na zákonnost rozhodnutí, případně procesní vady, které k zákonnosti mohly vést, a neslouží ke korekci formulací zvolených správním orgánem, nezpůsobují-li nesrozumitelnost zakládající nepřezkoumatelnost rozhodnutí, o což se v dané věci nejedná, neboť z žalovaného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně (platí, že rozhodnutí je třeba vnímat a hodnotit jako celek), je zřejmé, co je podmínkou č. 25 ve spojení s podmínkou č. 56 uloženo stavebníkovi, tedy, že mu je uloženo dodržení požadavků Policie ČR vyslovených v této věci a jejich zpracování do prováděcí dokumentace stavby, bez níž není možné stavbu realizovat. Proto soud nevyhodnotil jako důvodnou ani tuto námitku související s námitkou předchozí.
19. Dále žalobkyně namítala absenci odůvodnění výroku II rozhodnutí správního orgánu I. stupně o udělení výjimky z ustanovení § 147 přílohy č. 1 bod 2.0.2 vyhl. č. 398/2009 Sb., o obecných požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb, která se týkala rozdílného počtu stupňů v ramenech schodišť s ohledem na konstrukční výšku podlaží a dispoziční řešení objektu, přičemž velikost schodišťových stupňů a sklon schodišťového ramene byl zachován. Soud souhlasí s vyjádřením žalovaného, že odůvodnění této výjimky uvedené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně je dostatečné ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se zde uvádí, že obecné požadavky na výstavbu byly řešeny i v odpovídající míře právě dle vyhl. č. 398/2009 Sb., o obecných požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb a mezi podklady pro vydání rozhodnutí bylo uvedeno vyjádření České abilympijské asociace z. s. ze dne 12. 3. 2001, č. j. X a ze dne 15. 3. 2021 č. j. X. Soud tak považuje odůvodnění udělené výjimky, tak je uvedeno v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, za dostatečné, byť připouští, že mohlo být odůvodnění podrobnější, přičemž dodává, že mu není známo, jakým způsobem by měla být odůvodněním výroku II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně dotčena veřejnoprávní sféra žalobkyně ve smyslu § 65 s. ř. s., když žalobkyně toto ani nespecifikovala. Tedy soud má za to, že žalobkyně tyto žalobní námitky nepřisluší.
20. Žalobkyně dále namítala, jak již uvedeno, že umístění stavby bylo povoleno v rozporu s § 3 odst. 3 územního plánu města Pardubice, neboť na dotčených pozemcích stavbu

parkovacího domu umístit nelze, nejedná se o proluku, nelze ji zde umístit ani z hlediska jejich funkčního využití, přičemž závazné stanovisko, které bylo za účelem posouzení možnosti umístění stavby vydáno, považuje za nezákonné. Dle žalobkyně neobsahovalo závazné stanovisko ze dne 22. 3. 2021 řádné odůvodnění. Přestože jej nadřízený odrán označil za bezvadné, doplnil je o celou řadu argumentů. Dle žalobkyně možnost takového postupu z ustanovení § 149 odst. 7 správního řádu nevyplývá. Tedy má za to, že nadřízený správní orgán nemůže přezkoumávané závazné stanovisko doplnit o další důvody. Žalobkyně odkázala na rozsudky zdejšího soudu ze dne 29. 9. 2014, č. j. 52 A 12/2014 – 49 a ze dne 22. 9. 2022, č. j. 52 A 47/2022 – 45, které se týkaly zamítnutí žádosti o umístění stavby bytových domů do stabilizované plochy na území města Pardubice, přičemž žalobkyně považuje tyto věci za srovnatelné. Dle žalobkyně byly v dané věci ignorovány závazné regulativy pro umístění stavby. Žalobkyně namítala, že částečně je stavba umístěna ve funkční ploše MP - *Městský parter*, kdy jde o plochu městského či místního centra veřejně přístupnou, územím propojujícím tato centra a doprovázejícím městské třídy. Parkovací dům sem přitom umístit nelze. Z větší části je stavba navržena jako umístěná do funkční plochy SC - *Smíšené území centrální*, tedy sloužící především pro občanskou vybavenost. Hromadné vícepodlažní garáže zde lze umísťovat pouze jako přípustné doplňkové stavby, které nejsou plošně a významově rozhodující, ale slouží k doplnění hlavní funkce a k dosažení optimálního funkčního využití a současně, že jí rovněž odpovídají stavby a zařízení, které nemohou být v území nebo ploše umístěny samostatně, ale pouze jako součást nebo doplněk staveb, zařízení a využití území hlavních nebo jsou nezbytným vybavením pro obsluhu dané lokality. Dle žalobkyně se přitom jedná významově o stavbu v území rozhodující a nesloužící k doplnění hlavní funkce. Dle žalobkyně nebylo na místě, aby závazné stanovisko přezkoumávalo stavební záměr z hlediska § 18, § 19 stavebního zákona, jak se v této věci stalo. Závazné stanovisko považuje za nepřesvědčivé a žalované rozhodnutí tudíž za nepřezkoumatelné a nezákonné.

21. K tomu soud uvádí, že v daném případě vydal příslušný správní orgán, tj. Magistrát města Pardubice, odbor hlavního architekta, oddělení územního plánování, dne 22. 3. 2021 závazné stanovisko. Vzhledem k tomu, že odvolací námitky směřovaly i proti tomuto závaznému stanovisku dotčeného orgánu, podléhaly tyto odbornému posouzení ze strany orgánu nadřízeného dotčenému správnímu orgánu a žalovaný si tak správně vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 7 správního řádu, přičemž závazné stanovisko vydané Magistrátem města Pardubic, odborem hlavního architekta, oddělení územního plánování, bylo přezkoumáno nadřízeným správním orgánem, tj. krajským úřadem Pardubického kraje, odborem rozvoje, oddělení územního plánování, které vydalo závazné stanovisko dne 22. 10. 2022, č. j. X, když záměr byl tímto správním orgánem seznán jako přípustný a v souladu s hledisky uplatňování cílů a úkolů územního plánování dle ustanovení § 18 a § 19 stavebního zákona.
22. Podle ust. § 140 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkonem učiněným dotčeným správním orgánem na základě zákona, které není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Závazné stanovisko je jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí, u kterého neplatí zásada volného hodnocení důkazů podle § 50 odst. 4 správního řádu. Správní orgán, který vede řízení, je vydaným závazným stanoviskem dotčeného orgánu při vydání vlastního rozhodnutí vázán a nemůže se od něj odchýlit, přičemž nemůže v otázkách, které spadají do působnosti

dotčeného správního orgánu, rozhodnout, aniž by si vyžádal závazné stanovisko, když k tomu nemá zákonem dané zmocnění ani odborné znalosti. V případě odvolání proti rozhodnutí správního orgánu, které je podmíněno závazným stanoviskem dotčeného orgánu, je postup pro přezkoumání závazného stanoviska upraven v § 149 odst. 7 správního řádu, přičemž směřuje-li odvolání proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Účelem je zajistit, aby odvolací námitky, které směřují proti závaznému stanovisku dotčeného orgánu, podléhaly odbornému posouzení ze strany orgánu nadřízeného takovému dotčenému správnímu orgánu, který na rozdíl od odvolacího orgánu disponuje odpovídajícími znalostmi. Obdobně jako správní orgán I. stupně je vázán závazným stanoviskem dotčeného orgánu, je i odvolací orgán vázán stanoviskem orgánu nadřízeného dotčenému orgánu a nemůže se od něj odchýlit. To samozřejmě nemění nic na skutečnosti, že konečné rozhodnutí o odvolání náleží odvolacímu orgánu a přezkumné stanovisko orgánu nadřízeného dotčenému orgánu je pouze podkladem pro vydání rozhodnutí o odvolání.

23. Jak vyplývá ze správního spisu a v podstatě i z žalovaného rozhodnutí a mezi účastníky o tom není sporu, oba správní orgány postupovaly v souladu s platnou právní úpravou, tedy vyžádaly si závazná stanoviska, otázkou tedy zůstává, zda je závazné stanovisko týkající se posouzení souladu stavebního záměru s územním plánem města Pardubice přezkoumatelné a zda toto stanovisko se přezkoumatelným způsobem s těmito námitkami vypořádalo, či nikoliv. K tomu je třeba ještě uvést, že k vypořádání odvolacích námitek, které směřují proti závaznému stanovisku a k jejichž vypořádání je příslušný nadřízený příslušný správní orgán, je třeba, aby toto revizní závazné stanovisko podle § 149 odst. 7 správního řádu obsahovalo vyličení všech odvolacích námitek vztahujících se k napadenému závaznému stanovisku, dále též hodnocení důvodnosti těchto námitek a konečně i úvahy, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedl. Pokud by revizní závazné stanovisko (tedy závazné stanovisko, vydané nadřízeným správním orgánem dotčeného orgánu státní správy, které je výsledkem postupu přezkoumání závazného stanoviska podle § 149 odst. 7 správního řádu), takové náležitosti neobsahovalo, pak by bylo nezákonné (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 As 32/2021 - 64, bod 38). V každém případě odůvodnění závazného stanoviska by podle § 149 správního řádu mělo odpovídat požadavkům na odůvodnění meritorního rozhodnutí podle § 68 odst. 3 správního řádu (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009 - 150). Zároveň je třeba konstatovat, že odpovědnost za případnou nepřezkoumatelnost revizního závazného stanoviska nese žalovaný a nikoliv nadřízený dotčený orgán, neboť závazné stanovisko nelze napadnout žalobou samostatně, ale jedná se jen o podklad k rozhodnutí správních orgánů ve smyslu § 149 správního řádu a soudní přezkum jeho obsahu je umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s. (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, č. 2434/2011 Sb. NSS). Rozsah přezkumu závaznosti stanoviska zahrnuje rovněž posouzení, zda jeho obsah odpovídá požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009 - 150), případná nepřezkoumatelnost závazného stanoviska způsobuje též nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jemuž slouží jako podklad, pokud správní orgán ve svém rozhodnutí na uvedené stanovisko poukáže (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2021, č. j. 7 As 222/2019 - 45, bod 24). Současně je třeba

konstatovat, že správním soudům nepřísluší zpochybňovat vlastní úvahou odbornou úvahu dotčeného správního orgánu, tj. v daném případě úvahu orgánu územního plánování, avšak na druhé straně věcné důvody, pro které bylo vydáno souhlasné stanovisko, musí být ve stanovisku „vysvětleny srozumitelně a logicky“ (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 2. 2020, č. j. 9 As 262/2019 - 41). V případě závazného stanoviska se jedná o aplikaci správního uvážení, přičemž při jeho přezkumu není soud oprávněn nahradit správní uvážení uvážením soudním, současně však správní uvážení podléhá soudnímu přezkumu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda jeho premisy byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné či přímo opačné závěry (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004 - 43).

24. Žalobkyně namítala, že sice hromadné vícepodlažní garáže a parkinky jsou uvedeny mezi přípustným využitím doplňkovým v územním plánu města Pardubice, avšak stanovisko orgánu územního plánování, které bylo ve správním řízení vyžádáno, se nezabývá otázkou, zda se jedná, či nejedná o dominantní využití vymezení funkční plochy, přičemž dle žalobkyně jde o stavbu v území rozhodující. Zároveň poukázala na to, samotná stavba parkovacího domu je umístována částečně (pozemek parc. č. X plochou o velikosti cca 425 m²) v ploše městského parteru, pro nějž již „hromadné vícepodlažní garáže a parking“ nejsou vymezeny v regulativech, regulativy zde obsahují pouze parkovací plochy osobních automobilů do 50 míst.
25. Z obsahu závazného stanoviska (respektive revizního závazného stanoviska, vydaného Krajským úřadem Pardubického kraje, odborem rozvoje, oddělením územního plánování dne 24. 10. 2022, pod č. j. X), krajský soud zjistil, že výše uvedenými námitkami včetně obdobných námitek jiných účastníků řízení se nadřízený orgán řádně zabýval ve výše uvedeném stanovisku na str. 3 – 5, kde je uvedeno, že *„[p]odle platného územního plánu se záměr umísťuje z části do funkční plochy SC, z části do funkční plochy MP a také do funkční plochy „Smíšené území městské – SM“ (dále jen „SM“). Plochy SC jsou územím využitým především pro občanskou vybavenost sloužící potřebám obyvatel v městském i regionálním měřítku s minimálním podílem bydlení (max. 30 % podlahové plochy objektu). Zástavbu tvoří především solitérní vícepodlažní objekty, případně stavby uspořádané do polouzavřených či uzavřených bloků. Zde je umožněno mj. vybudování objektů vícepodlažních parkingů, jak správně uvádí orgán územního plánování. (...) Krajský úřad souhlasí s tvrzením odvolatele 1, odvolatelů 2 a odvolatele 3, že účel užívání navržené stavby není přípustným využitím hlavním, ale jedná se o přípustné využití doplňkové. Přípustnému využití doplňkovému dle ust. § 3 odst. 12) OZV odpovídají stavby, zařízení a využití území, které nejsou plošně a významově rozhodující, ale slouží k doplnění hlavní funkce a k dosažení optimálního funkčního využití. S tímto ustanovením však záměr dle krajského úřadu není v rozporu, jelikož je parkovací dům navrhován v místě, které v současné době slouží k parkování a zastavěná plocha parkovacího domu nebude výrazně větší. Záměr bude sloužit k doplnění funkce hlavní, kterou jsou objekty pro kulturu, stravování, školství, obchod apod. Tyto objekty v ploše převládají tzn. jsou hlavní. Ale jelikož tyto objekty nemají pro svoji kapacitu zajištěny dostatečné parkovací plochy v rámci svého dispozičního uspořádání ani v blízkém okolí, je navrhována právě proto výstavba parkovacího domu, který bude sloužit jako doplněk k těmto objektům. Jedná se o stavbu parkoviště, takže logicky stavbu menšího tj. doplňkového významu. Vazba na sousední objekty*

v centru města vychází z logiky věci. Parkovacích ploch je v centrech velkých měst vždy nedostatek a jinak tomu není ani v případě Pardubic. Navýšením kapacity parkování přispěje k dosažení optimálního funkčního využití této plochy. V tomto se krajský úřad neztotožňuje s námitkou odvolatele 1, odvolatelů 2 a odvolatele 3, že navržená stavba nebude doplňovat užívání stávajících staveb (budovy č. p. X, Y, Z či W v části XX).

Dle výše popsané úvahy krajského úřadu, je výstavba záměru v této části stabilizovaného území možná, neboť se v tomto případě jedná o dostavbu proluky, jelikož pro vznik parkovacího domu bude nutné stávající stavby na dotčených pozemcích odstranit. Podmínka, že se jedná o doplňkovou stavbu, je rovněž splněna. Tato stavba není v dané ploše plošně ani významově rozhodující. Její zastavěná plocha je znatelně menší než výše vyjmenované plochy pozemků pod budovami (X a Y, Z), tyto se nacházejí v rozmezí 2 537 – 4 371 m². Hlavní funkce objektů ve funkční ploše SC jsou objekty pro občanské vybavení, v tomto místě tvořené solitérními vícepodlažními objekty. Jestliže se porovnají historické mapy (císařské otisky, mapy vojenského mapování), pozdější mapy pozemkového katastru či státní mapu, případně starší ortofoto snímky lze zjistit, že zástavba se rozvíjela od historického centra – Pernštýnského náměstí podél přístupových komunikací, mj. ve směru jihozápadním v ose stávající třídy Míru. V místě záměru zůstávaly pozemky dlouho nezastavěné. Zástavba odpovídající současnému stavu se vyvinula až ve 2. polovině 20. století. Architektonický vzhled jednotlivých objektů je poplatný době vzniku i účelu užívání. Nevyvinula se zde typická bloková zástavba jako v jiných částech města v návaznosti na centrum. Nový záměr se snaží na stav v území navázat a byl navržen rovněž jako solitérní vícepodlažní objekt tvarem půdorysu evokující sousední X. Fasáda je uvažována jako „zelená“ tak, aby se objekt pro dopravní infrastrukturu opticky lépe začlenil do daného prostoru a připomínal při pohledech z přilehlých ulic prvek veřejné zeleně se vzrostlými stromy, jelikož některé stávající náletové dřeviny budou z důvodu výstavby vykáceny. (...)Druhou funkční plochou, do které je záměr částečně umisťován, je plocha MP. Tak, jak orgán územního plánování uvádí, jsou tyto plochy veřejně přístupným územím městských či místních center, územím propojujícím tato centra a doprovázejícím městské třídy. Tyto plochy jsou využity především pro pěší komunikace s mobiliářem pro krátkodobý odpočinek a s veřejnou zelení. Přípustným využitím doplňkovým jsou mj. parkovací plochy osobních automobilů do 50 míst, plochy pro krátkodobý odpočinek vybavené městským mobiliářem, veřejná zeleně. Jako nepřípustné využití jsou veškeré stavby, které neslouží obsluze funkční plochy. Parkovací dům není v plochách MP vyloučen zařazením do nepřípustného využití. Regulativy využití této funkční plochy posoudil a vyhodnotil orgán územního plánování jako odpovídající způsobu využití části parkovacího domu, když v odůvodnění svého stanoviska uvádí, že úroveň přízemí objektu byla upravena tak, aby došlo k vytvoření prostoru s funkcí městského parteru. Objekt parkovacího domu byl doplněn prostory pro drobnou občanskou vybavenost. V úrovni terénu obsahuje prostupná sloupoví umožňující pohyb pěších a cyklistů. Za tímto účelem zde byl navržen prostor pro obchod a umístěny stojany pro veřejné parkování kol. Přízemí bude otevřeno a plynule naváže na okolní parter, zejména na plánovanou pěší zónu. (...) K dotčení funkční plochy MP krajský úřad dále uvádí, že zásah je navrhován v relativně malém rozsahu cca 400 m² zastavěné plochy, který zahrnuje pouze 2/3 stávajícího parkoviště pro umístění cca 20-ti osobních automobilů v části nad opěrnou zídkou. Celá výměra bude funkčně využita v souladu s regulativy. Zbývající část pozemku parc. č. X zasahující do funkční plochy MP, tj. 1/3 stávající parkovací plochy a přilehlá obslužná komunikace zůstane nezastavěnou plochou bez změny jejího využití.“

26. Dále byla žalobkyní uplatněna související námitka, že platný územní plán stanoví, že dané území představuje stabilizovanou plochu, a že je zde pouze možná dostavba stávajících proluk, tedy proluk existujících v době schválení územního plánu. Žalobkyně namítala rozpor s ustanovením § 3 odst. 3 odrážky 1 územního plánu města Pardubice, stanovujícím plochy „stabilizované, na kterých území plán nepředpokládá přestavbu a změnu funkčního využití ploch.“ Na těchto plochách je možná dostavba stávajících proluk, případné změny využití již zkolaudovaných staveb. K tomu krajský soud uvádí, že i tímto se krajský úřad při potvrzení závazného stanoviska zabýval, konkrétně na str. 4, přičemž ve vztahu k naplnění podmínky § 3 odst. 3 vyhlášky uvedl: „*Odvolatel 1 a odvolatelé 2 citují znění OZV, ve které je v § 3 odstavci 3) uvedeno, že ve stabilizovaném území se nepředpokládá přestavba a změna funkčního využití ploch. Na těchto plochách je možná pouze dostavba stávajících proluk, případně změny využití již zkolaudovaných staveb. Míní, že v současné době není v místě záměru umístěna žádná stavba, která by byla po jejím odstranění nahrazena stavbou novou.*

Krajský úřad konstatuje, že je nutné individuálně posoudit každý jednotlivý záměr ve vztahu k území, do kterého je umísťován. Není pravdou, že v současné době není v místě záměru umístěna žádná stavba, která by byla po jejím odstranění nahrazena stavbou novou. V současné době se v místě nachází stávající stavba parkoviště, které je tvořeno zpevněnými plochami s krytem ze štěrkodrti, případně betonovým krytem v areálu X. Tyto zpevněné plochy jsou z důvodů vyrovnaní výškových rozdílů terénu odděleny stavbou betonové opěrné zídky, která zároveň tvoří oplocení části plochy pro parkování za X.“

Dle ust. § 2 odst. 3 stavebního zákona se stavbou rozumí „veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. O tom, že se jedná o stávající stavbu parkoviště, není pochyb, protože vznikla jako výsledek stavební činnosti člověka, má materiální podstatu, je zřetelně vymezena ve vztahu k pozemku. Materiál, ze kterého je provedena, se vyznačuje kompaktností. Betonová opěrná zídka a zpevněné plochy v areálu X byly povoleny v režimu stavby hlavní. Zpevněná štěrková plocha byla upravena v návaznosti na obslužnou komunikaci vedoucí po pozemku parc. č. X. Provedením ohledáním na místě i nahlédnutím do leteckých snímků pořízených v různých obdobích bylo zjištěno, že pozemky parc. č. X a Y v kat. území Z jsou pravidelně užívány k parkování, o čemž vypovídá i umístění dopravní značky označující parkoviště na okraji území. Proto je zřejmé a vyplývá to i z předložené projektové dokumentace, že aby mohl být nový záměr na dané pozemky umístěn, musí dojít k odstranění stávající stavby, tj. k vybourání betonové zídky, souvrství stávajících parkovacích ploch a demontáži obrub. Součástí výkresové části projektové dokumentace jsou situační výkresy demolice opěrných stěn. Uvolněním vznikne prostor (proluka) k umístění nové stavby parkovacího domu. Nebude se však jednat o změnu funkčního využití v pravém slova smyslu, plocha bude nadále využívána k parkování osobních automobilů jako doposud, pouze dojde k navýšení kapacity parkování a změně technického řešení stavby tj. otevřené parkoviště nahradí kryté parkoviště.“

27. Z výše uvedeného tak vyplývá, že odvolacími námitkami se nadřízený orgán dostatečně zabýval, když v rámci potvrzení závazného stanoviska ze dne 24. 10. 2022, pod č. j. X, Krajský úřad Pardubického kraje, odbor územního plánování, tedy správní orgán odborně způsobilý, se vypořádal s uplatněnými námitkami odvolatelů, přičemž své zcela přezkoumatelné závěry opřel o územní plán a platnou legislativu územního plánování (viz

citované a krajským soudem potvrzené závěry výše). Dle soudu je zde dostatečným způsobem objasněno, proč je stavební záměr považován za doplňkovou, nikoliv hlavní stavbu, a proč je tedy její umístění přípustným doplňkovým využitím v souladu s územním plánem. Doplňková funkce stavby parkovacího domu je dána ve vztahu k dalším budovám, když dostatečné parkování zde není zajištěno. S výše uvedenými závěry se žalovaný ve svém rozhodnutí ztotožnil a vycházel z něj, stejně jako činí zdejší soud. Krajský úřad ve svém potvrzujícím stanovisku uvedl důvody, pro které má námitky odvolatelů za nedůvodné, uvedl úvahy, které k tomuto závěru vedly. Dotčený správní orgán tak užil správního uvážení přezkoumatelným způsobem, věcné a odborné důvody jsou ve stanovisku vysvětleny srozumitelně a logicky, tudíž zdejší soud v podrobnostech pouze odkáže na výše citované a krajským soudem potvrzené závěry, jelikož nelze zapomínat, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Pokud jde o názor žalobkyně, že nadřízený orgán nemůže v rámci přezkoumání závazného stanoviska doplnit důvody a potvrdit stanovisko původní, pak takový závěr žalobkyně nemá oporu v právní úpravě a soud se s ním neztotožňuje. Pokud jde o odkazované rozsudky zdejšího soudu ze dne 29. 9. 2014, č. j. 52 A 12/2014 – 49 a ze dne 22. 9. 2022, č. j. 52 A 47/2022 – 45, které se týkaly zamítnutí žádosti o umístění staveb bytových domů do stabilizované plochy, jak již uvedeno shora, nejedná se tedy o skutkově srovnatelné případy. V dané věci se jedná o plochu, na níž je stávající nekryté parkoviště a vybudováním parkovacího domu dojde k účelnějšímu využití plochy, přičemž bude naplněna doplňková funkce k sousedním stavbám hlavním. Soud proto posoudil námitky žalobkyně ve vztahu k podanému závaznému stanovisku, kterým byl žalovaný vázán, a ve vztahu k územnímu plánu města Pardubice jako nedůvodné.

28. S ohledem na vše shora uvedené soud uzavřel, že žaloba nebyla důvodná, proto ji musel zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
29. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když neúspěšná žalobkyně neměla právo na náhradu nákladů řízení a neúspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, neboť mu žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osobám zúčastněným na řízení soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, když neshledal existenci důvodů pro jejich přiznání podle § 59 odst. 5 s. ř. s.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 8. listopadu 2023

JUDr. Petra Venclová, Ph. D., v. r.
předsedkyně senátu